

— Тѣй ти казувамъ, тамъ бѣше, онзи умразникъ бѣше ѿ затворилъ тамъ и мръсникътъ искаше да ѿ насилува. . . . Е, вы, що очякате, раскажѣте му какъ е работата, и положѣте силѣ си да го убѣдите, защото азъ си имамъ и другада работъ, и не ми ся ще да мя уловятъ пандуритѣ ви тука като въ клѣткѣ, на полето е друга работата, тамъ не мя е страхъ отъ тѣхъ.

Когато Чичиканъ товарише въ малкыя покриты кола корыститѣ си, Лодоиска расказваше на бащъ си злодѣянїята на Дурлинскаго, и толкозы остроумно размѣсяше расказътъ на любовьтъ си съ исторїѣтъ на злочестивытъ си, щото природата и чувството на признателность ся породихъ въ сжщотѣ врѣме въ сърцето на Пулосскый, който приведенъ въ умиленіе отъ тегилата на дъщерїкъ си, и смегченъ отъ голѣмътъ ми къмъ него заслужъ, пригръщаше Лодоискѣ и гледаше мя по-съсъ добро око, виждаше ся като да чака съ петърпеніе отъ моѣхъ странъ нѣкое прѣдложеніе за да рѣши.

О, Пулосскый? рекохъ му азъ, ты, когото небо-то ми остави за утѣшеніе слѣдъ като изгубихъ еднѣ баща толкози добръ, О Пулосскый, ты когото азъ обыхахъ и почитахъ. защо осжди чадата ся, безъ да ги изслунашь? Защо да възимашъ подозрѣнїя за най-ужасно прѣдательство противъ человекъ, който обожаваше момичето ти? Когато гласътъ ми помогнѣ да възведе на прѣстолътъ оногози, който сега царува, заклевамъ ти ся Пулосскый, въ онзи